

Espai Ordit

Portrait (1984)
Miguel Oriola

Serie Portraits, 105x105 cm, gràfica digital s/ llenç
Col·lecció Municipal d'Art Ajuntament d'Alcoi

Espai Trama

Homenatge a Oriola (2021)
16 fotografies de diferents tamanys

Francisco Tomás Nacher, Juan Tormo Payá, Begoña Sanchis Acosta, Rafael Escuder Ponsoda,
Kiko Payá Guillem, Carles Ribera Martínez, Juan Carlos Ripoll Escarcena, Àngel Verdú Lluch,
Pep Tormo Berzosa, Benito Sáez Auñón, Josep Barber Doménech, Gilberto Dobón Abad, Myriam Faus Arques,
Pedro Ruiz de la Rosa, Raúl Gerònim Silvestre Jover i Francisco J. Mulió Bernabeu,

Ajuntament d'Alcoi

ALCOI
capital cultural
valenciana 2021

ALCOI (CULTURA

Mutua
Levante
FUNDACIÓ

Sala Media Art. 3ª planta

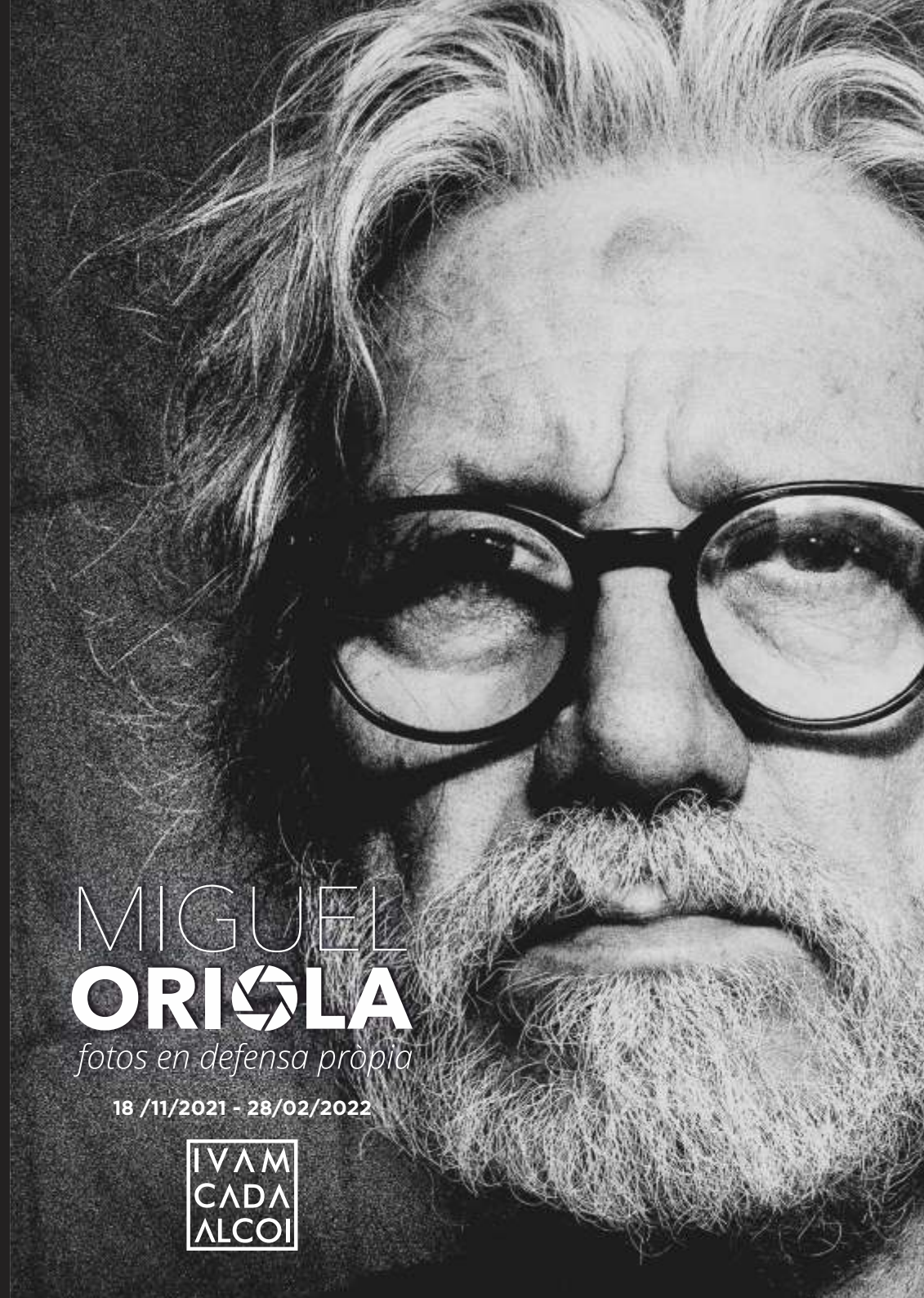

IVAM CADA ALCOI
C/ Rigoberto Albors, 8 - 03801 Alcoi
Tel. 965537142
www.ivamcadaalcoi.com
cultura@alcoi.org

Horari exposicions
Dimecres a dissabte, 11 a 14 i de 17 a 20 h.
Diumenges i festius, d'11 a 14 h.

MIGUEL
ORIOLA
fotos en defensa pròpia

18 /11/2021 - 28/02/2022

La sala Media Art recull dues projeccions que resumeixen vida i obra de Miguel Oriola realitzats per Kira i Iván Oriola, els seus fills.

A la instal·lació s'inclou també una col·lecció d'objectes icònics, publicacions i dibuixos d'aquest fotògraf pioner, visionari i rebel.

Paral·lelament, l'espai Ordit ens mostra un retrat de 1984 en gran format que forma part de la Col·lecció Municipal d'Art de l'Ajuntament d'Alcoi. L'espai TRAMA recull sota el títol "Homenatge a Oriola" una iniciativa de l'Agrupació Fotogràfica Alcoiana consistent en la reinterpretació de 16 obres d'Oriola per part de d'altres membres de l'associació.

Inevitablement, tots acabem protagonitzant, tard o d'hora, el mateix pla, un fos a negre que no se sap en què acaba. Els creients parlen d'una segona part, mentre que els agnòstics no donen opció, si més no, a uns títols de crèdit. D'una manera o d'una altra, l'espill de la mort està molt més present del que creem en les nostres vides. Notícies com la defunció de Miguel Oriola així ho confirmen.

Als seus 77 anys, aquest alcoià il·lustre s'acomiadava per sempre i ho feia com només ho poden fer els grans: deixant un llegat que perdura molt més que el simple record d'un nom o un càrrec. Miguel Oriola va ser mestre de mestres, llum on només hi havia foscor, el negatiu de la millor fotografia que es poguera prendre.

A vegades fa falta que una persona marxe per a descobrir la seua grandesa. En el cas d'Oriola la seua trajectòria ja parlava per ell sense el trist trago d'haver de passar per un tanatori. Molts fotògrafs reconeixen en ell a la figura que els va formar, però sobretot a l'home que els va inspirar a desenvolupar la seua professió com un art, no com una simple rutina d'esforç i recompensa.

La seua petjada queda patent en molts llocs, però especialment a l'Escola de Fotografia i Cinema, la prestigiosa i madrilenya EFTI, on impartia classes en l'ampli sentit de la paraula: deixava lliçons, professionals i de vida.

Des d'allí asseguren en un sentit text que "Miguel Oriola haguera odiat que estiguérem escrivint aquestes línies, ens diria "cursis", "ñoños"... i els que vau tenir el plaer de conèixer-lo ho sabeu". És igual. El que és just i necessari és deixar unes línies que transcendisquen més enllà de la fugacitat del moment, que servisquen per a engreixar la col·lecció d'instants que va regalar. Descanse en pau.

Francisco Quirós

Article publicat al diari gentedigital.es el 13/11/2020

En defensa pròpia.

Hola, sóc el puto fotògraf.

Vaig nàixer als marges del riu Serpis, sóc de nacionalitat alcoiana i fotògraf des de fa mig segle.

Els japonesos naixem on volem.

Pertanc a una generació que va regenerar la fotografia d'aquest país o potser la inventara.

He viatjat per mig món sempre com a fotògraf i he aconseguit que no em canvie el caràcter.

No vull contar històries amb les meues fotos, jo vull contar la meua història.

Sempre he compartit la meua professió amb la docència; m'agrada la gent, sempre la fotografie, crec que mai l'entendré, per això continue fent-ho, però sobretot m'agrada la vida, l'art, la literatura i la llibertat.

La fotografia és "Màgica", inclassificable i impossible de codificar. I la culpa de tot la té eixe idil·li permanent que manté amb la realitat, la complexa realitat.

El pensament fotogràfic és un lloc en si, la fotografia no és un espill de res. És, sobretot, una vivència.

Sempre estic prenent fotos per primera vegada.

Fotografie la foscor natural de les coses.

M'agrada enfrontar-me a fotos escabroses i eixir airós.

Faig fotos en defensa pròpia.

Només fem fotos.

Per a fer una bona fotografia només necessites una puta llum.

Encara que sigues pobre compra't un flaix. Tinc gana, sí, però tinc un flaix.

Si robes o mates per un flaix, no et preocupes, la gent ho entén.

Amb un flaix eres Déu, l'amo de la llum.

Déu té només una llum, el sol. Vols ser més que Déu? Compra't dos flaixos.

A mi m'és igual el dia que faça... jo porte la meua llum.

Una llum i una càmera que càpia en la teua butxaca.

Una llum és un problema, dues llums són dos problemes.

El que no és il·luminar és enllumenar.

Si no saps que fer, comença.

Tant me fa el que cregues que estàs fent. El que et pregunte és què és el que estàs fent de debò.

A l'estudi es ve amb la foto pensada de casa.

Si elimines una cosa d'una fotografia i no passa res, sobrava.

Si veus un buit fica a un frare.

El fons negre és de covards.

No hi ha res pitjor que la imatge nítida d'un concepte difús.

No hi ha res més bonic que la realitat.

Si algú creu que estic boig té raó. Però és perquè vull semblar-ho.

Què voleu ser? Fotògrafs o la parella d'algú que no us entén?.

Jo ara estic molt bé fent el que em dona la gana.

Després de Walker Evans tots som brossa.

Doncs, ara, tot el que heu après ací, ho envieu a la merda.

Miguel Oriola*

* text compost a través de les seues conegudes frases a la docència, al treball, a la vida...